

BABELIN TORNI

Pekka Ervastin esitelmä 16.11.1924

Ajattellessamme muinaisbabylonialaista sivistystä ja kulttuuria, muistuu itsestään mieleemme vanha tarina Babelin tornista, joka meille kaikille on tuttu lapsuudesta, koska siitä saimme oppia Biblianhistoriasta. Myös saimme kuulla lapsuudessamme, että Noakilla ja hänen jälkeläisillään oli yksi ainoa yhteinen kieli, sitten nämä ihmiset, joista jo oli muodostunut kansakuntia, rupesivat rakentamaan Babelin tornia, jonka piti ulottua taivaaseen saakka, ja jonka piti olla merkinä heidän kunnistaan, sivistyksestään, ylpeydestään ja taidostaan, mutta tätä tornia ei sietänyt Herra Jumala, vaan Hän astui alas ihmisten luo ja sekoitti heidän kielensä, etteivät he enää ymmärtäneet toisiaan. Siitä on sitten saanut alkunsa kielten sekoitus maan päällä, ja Babelin tornista ei tullut valmista.

Näin me opimme lapsina, ja kun me myöhemmin olemme tutustuneet teosofisiin oppeihin ja saaneet kuulla suuresta vedenpaisumuksesta historiallisena tosiseikkana, nim. Atlantiksen häviönä, silloin ymmärsimme tietysti, että niillä, jotka siitä pelastuivat, Noakilla ja hänen seuralaisillaan, tai teosofisella kielellä Manulla ja hänen oppilaillaan ja ystävillään, oli yksi kieli epäilemättä. Ja kun suuressa vedenpaisumuksessa Atlantiksesta viimeinen jäännös hävisi, jolloin paljon ihmisiä, jotka kuuluivat 4:teen juurirotuun, hävisi, niin Manu ja hänen ystävänsä olivat ajoissa ehtineet vetäytyä toiseen paikkaan; he muodostivat silloin itse asiassa tämän 5:nnen juurirodun ensimmäiset alkuunpanijat. Manuhan loi, kuten teosofisissa kirjoissa selitetään, 5:nnen juurirodun, ja tietysti heillä oli silloin yksi kieli, mutta koska kaikki atlantilaiset kansat eivät hävinneet, oli paljon ihmisiä, jotka puhuivat toisia kieliä. Tämän viidennen juurirodun alkuperäinen kieli ei myöskään ole säilynyt; viides juurirotuhan on levinnyt yli koko maapallon, kaikki Euroopan kansat kuuluvat siihen, ja

täällähän on monenlaisia kieliä. Siten siis kertomuksessa Babelin tornista on jotain perää ainakin tulokseen nähden.

Vanhassa Biblianhistoriassa esitetään tämä historiallisena tosiseikkana, ja kun meidän tutkijamme ovat koettaneet historiallisesti tutkia, ovat he panneet merkille sen, ettei Mooseksen kirja puhu erikseen Babelin tornista, vaan siinä puhutaan Babelin kaupungista ja tornista. Kaupunki tietenkin samalla kuvaa babylonialaista sivistystä, Babel oli pääkaupungin nimi, se merkitsee samaa kuin sana babili, babilu, joka johtuu sanoista Bel = Jumala ja ilu = jumaluus. Mutta millä tavalla tämä muistuttaisi kielten sekoitusta, on vaikea ymmärtää, sillä Babel merkitsee taivaan ovi, portti. Babelin torni on tavallaan kuin vertauskuva Babelin kaupungista, joka on taivaan portti. Babylonialaiset tarkoittivat sillä kovin ylevää ja kaunista, kun ottivat sen nimen kaupungilleen, he ajattelivat, että heidän pääkaupunkinsa oli kuin taivaan portti, jonka kautta kuljetaan kuin Jumalan luo. On toinen asia, oliko se liian ylpeä ajatus. Meidän historioitsijamme ovat sitä mieltä, että Babelin torni tarkoittaa babylonialaista sivistystä yleensä.

Vanhassa Testamentissa kerrotaan, että Noakin pojanpoika oli nimeltään Chus, ja tällä oli poika, Nimrod nimeltään, joka oli suuri metsästäjä ja suuri valtias. Tämä Nimrod joukkoineen perusti Babelin kaupungin. Mooseksen kirjassa kerrotaan, että hänen valtakuntansa alku oli Babel, Erech, Achad ja Calne Sinerian maalla, ja sitten hän tuli Assyriaan ja rakensi Niniven, Rehobothin, Calan ja Ressen kaupungit. Vanhan testamentin mukaan tämä Nimrod oli nimittäin se kuningas, jonka aikana rakennettiin tuo Babelin kaupunki ja torni.

Meidän nykyiset tutkijamme eivät ole vanhoista löydöistä ja kivitauluista saaneet selville, onko tässä Nimrodin historiassa mitään perää; heistä tuntuu, että se on jotain tarua, se kuuluu mytologiaan. Mutta me emme tyydy ainoastaan nykyisiin tutkijoihin, jos tahdomme päästä asiasta perille, vaan me kysymme, mitä semmoiset kirjailijat, oppineet ovat sanoneet,

jotka kuuluivat vanhempaan aikaan, joiden sivistys oli lähempänä assyrialais-babylonialaista sivistystä kuin meidän. Kun tiedustelemme, eivätkö kreikkalaisroomalaiset oppineet ole mitään puhuneet näistä vanhoista asioista, koska he puhuvat esim. Atlantiksen vedenpaisumuksesta, kuten Platon, silloin saamme vastaukseksi, että on kreikkalaisia ja roomalaisia kirjailijoita, jotka ovat kertoneet näistä babylonialaisista asioista. Meidän nykyiset historioitsijat pitävät heitä sangen vähän luotettavina; he sanovat, että nämä vanhan ajan kirjailijat sekoittavat yhteen mytologian ja historian, he eivät ole niin kriittisiä kuin nykyiset tutkijat. Tässä on jotain perää, mutta meidän on muistettava, että kansantaruissa on jotain historiallista takana, eivät ne ole tyhjästä syntyneet. Ja jos nämä vanhan ajan kirjailijat kertovat jotain, jonka lähde eivät ole niin tarkoin tutkineet, niin kuitenkin he saattavat olla tietoisia siitä, että tämmöiset vanhat tarut ovat kyllä historiallisia, vaikka jonkin yksityisseikan todeksi näyttäminen on myöhemmin mahdotonta tai ainakin hyvin vaikeaa. Sentähden meidän ei tarvitse ehdottomasti asettua niin oppineelle kannalle, että tuommoisten vanhojen kirjailijain kertomukset eivät ole luotettavia, vaan meidän täytyy ajatella, että ne ovat saaneet alkunsa historiallisista tosiseikoista.

Nyt on ainakin kolme oppinutta kreikkalais-roomalaisessa sivistyksessä, jotka puhuvat assyrialais-babylonialaisista. Yksi on Ktesias, erään Persian kuninkaan hovilääkäri, joka kirjoitti kreikankielellä historian, sitten Diodoros Sisilialainen ja ennenkaikkeaa Herodotos. Nämä kreikkalaiset oppineet avaavat meille sangen merkillisiä näköaloja juuri tuon Babelin tornin legendan suhteen. He kertovat nim. Nimrodista, siitä suuresta, jalosta metsämiehestä, joka on mainittu ohimennen Vanhassa testamentissa. He nimittävät häntä Ninokseksi ja kertovat, että hän oli todella mahtava hallitsija, joka kävi paljon sotia ja laajensi valtakuntaansa suuresti niinä 52:na vuotena, jolloin hän hallitsi. Hän oli aina voitokas, joten hän kukisti ympäröivät valtakunnat ja liitti ne omaansa, joten hänen valtakuntansa tuli suureksi

maailmanvallaksi. Se aika oli suurin ja mahtavin assyrialais-babylonialaisten historiassa. Hekin olivat kerran tuhansia vuosia sitten maailmanvalta, kuten roomalaiset myöhemmin, ja Ninos oli se, joka sen perusti. Hänellä oli suuri sotajoukko: 2 miljoonaa jalkamiestä, 100 tuhatta hevosmiestä ja 10 tuhatta sotavaunua. Hän oli tavallisesti aina voittamaton, mutta kun hän taisteli Baktriaa vastaan, oli hänen sitä vaikea voittaa. Kauan hän piiritti pääkaupunkia, mutta asia ei edistynyt. Hänellä oli suuri kansleri, nimeltä Memon, joka oli hänen uskottunsa. Tällä oli vaimo, ihana kaunotar, mutta ihmisenä merkillinen. Hänen nimensä oli Semiramis. Tämä Semiramis ehdoitti yht'äkkiä: „Antakaa minulle johto. Jos minä sen saan, valloitan minä kaupungin“. – Ja hän sai johdon, eikä kestänyt kauan, ennenkuin kaupunki oli valloitettu. Silloin Ninos ihastui: „Mikä on tuo nainen? Hän on oleva minun.“ Ja kanslerilleen hän sanoi: „Sinä saat ottaa jonkun tyttäreni, prinsessan, puolisoaksesi, mutta sinun vaimosi otan minä.“ – Memon, joka rakasti ihanaa puolisoaan, hirtti itsensä, sillä hän ei voinut yksinvaltiasta vastustaa.

Niin tuli Semiramis keisarinnaksi, ja yhdessä hän keisari Ninoksen kanssa hallitsi, ja he olivat voittamattomia. Ninos rakensi monta suurta kaupunkia, kuten Niniven, ja Babelin hän pani alulle. Ja nämä kreikkalaiset historioitsijat kertovat, että nämä kaupungit, Ninive ja Babel, olivat mahdottoman suuria. Meidän historioitsijamme väittävät, etteivät heidän kuvauksensa pidä paikkaansa, ja vaikka on nyt tehty löytöjä, joista on huomattu, että ne todella olivat tavattoman suuria, sanovat oppineet vain, etteivät ne niin suuria ole olleet. Minun ei tarvitse mainita, kuinka suuria nuo alat olivat noilla kreikkalaisilla mitoilla, mutta kun ajattelemme Lontoota, Euroopan suurinta kaupunkia, jossa on 7 miljoonaa ihmistä ja jonka ympärysmitta on sadoissa kilometreissä, ja vertaamme sitä niihin aloihin, mitä kreikkalaiset historioitsijat kertovat Ninivestä ja Babelista, niin huomaamme, että neljä Lontoon kaupunkia olisi sopinut Babelin

sisälle. Niin mahdottoman suuria olivat heidän mukaansa tuon vanhan babylonialaisen kulttuurin suurimmat kaupungit. Ja se oli vielä merkillistä, että he rakensivat kaupunkien ympäri muureja, jotka saattoivat olla 100 jalkaa (noin 30 mtr.) korkeita ja niin leveitä, että niiden päällä saattoi ajaa kolme hevosvaunua rinnakkain. Nämä muurit ovat meidän historioitsijamme tunnustaneet. Jos otamme 5–6 kerroksisia kivimuureja täällä, eivät ne nouse kuin puolikorkeuteen niitä muureja. Ja mahdottomia palatseja oli siellä. Me tuskin olemme nähneet niin ihmeellisiä rakennuksia, kuin tässä babylonialaisessa kulttuurissa oli. Ranskalainen taiteilija Doré on aivan oikein mielikuvituksessaan suunnitellut näitä palatseja raamatussa. Vaikka se tietysti on hänen mielikuvitustaan, on hän samalla tehnyt tarkkoja historiallisia tutkimuksia. Näistä raamatun kuvista saamme nähdä, miten suuria ne rakennukset olivat. Me emme enää voi käsittää semmoista loistoa; jos menemme esim. Versailles'iin, on se kuin lasten leikkiä näihin verrattuna.

Sitten tämä kuningas Ninos lopulta kuoli. Huomattavaa on, että hän sanoi itseään Baalin pojaksi, jumalan pojaksi. Kuollessaan antoi hän hallituksen ohjat puolisonsa käsiin. Heillä oli kyllä poika, Ninja, joka peri hallituksen, mutta koska hän isänsä kuollessa oli alaikäinen, tuli hänen äitinsä ensin hallitsijaksi. Semiramis jatkoi Ninoksen työtä, ja hän oli vielä ihmeellisempi, suurempi sotapäällikkö. Semmoista naista ei ole muuta ollut kuin tämä. Samalla, kun hän oli suuri sotapäällikkö, oli hän nerokas, oppinut, filosofi. Hän laajensi valtaansa, mutta hallitsi myös rauhallisesti ja rakennutti Babelin lopullisesti. Hänestä kerrotaan – vaikka ohimennen sanoen hänestä on tehty Nebukadnezarin puoliso – että hän rakennutti nuo maailman ihmeet, riippuvat puutarhat. Ne olivat suuria terasseja rakennusten ympärillä, ja ne olivat myös puutarhoja, joita asetettiin korkeiden siltojen päälle yli Eufraatin. Kun kaukana erämaassa tuli, näkyivät nuo puutarhat kuin olisivat ilmassa leijailleet.

Sotajoukkojaan lisäsi Semiramis niin paljon, että hänellä oli 3 miljoonaa jalkamiestä, 500 tuhatta hevosmiestä ja 100 tuhatta sotavaunua sekä 100 tuhatta sotakamelia miehineen. Semiramis sai päähänsä, että on yksi valtakunta, Intia, jota hän ei hallitse vielä. „Minä menen siis sinne ja valloitan sen.“ – Ja hän läksi mahtavan sotajoukkonsa kanssa ja tuli Indus-virrälle. Intiassa oli suuri hätä, mutta heillä oli mahtava kuningas, joka oli koonnut koko sotavoimansa, ja hän oli virran toisella puolella babylonialaisia vastassa. Ja hän ajatteli: „Kun saisin Semiramiin joukot tälle puolelle virtaa, voisin voittaa hänet, sillä minulla on vielä enemmän sotajoukkoa.“ – Ja hän keksi sotajuonen: hän oli pelästyvinään Semiramiin sotajoukkoja ja rupesi pakenemaan kaikkine joukkoineen sisämaahan. Silloin Semiramis ajatteli: „meillä on tie avoinna, nyt menemme Indus-virran yli.“ Insinöörit laittoivat sillan joen yli, jonka toiselle puolelle kuljettiin; ainoastaan 60 tuhatta miestä jätettiin suojelemaan siltaa. Mutta Intiassa kävi Semiramiin joukkojen huonosti, sillä Intian kuningas lukemattomien joukkojensa kanssa kääntyikin heitä vastaan, ja babylonialaisten täytyi suurella kiireellä paeta sillan yli, joka senjälkeen tuhottiin. Semiramis itse oli ollut niin kovassa hädässä, että jos hänellä ei olisi ollut niin nopeaa ratsua, olisi hän jäänyt Intian kuninkaan vangiksi. Nyt hänen täytyi paeta takaisin Babyloniaan, eikä hänellä ollut enää kuin kolmasosa sotajoukoistaan jälellä.

Tämän jälkeen hallitsi Semiramis vielä vähän aikaa – hänen koko hallitusaikansa oli 42 vuotta. Ninja oli jo kasvanut suureksi ja hän ajatteli: „minun äitini on hullu, näin ei saa jatkua.“ – Hän teki salaliiton ja Semiramis luultavasti murhattiin, jonka jälkeen Ninja tuli hallitsijaksi.

Tällä tavalla kertovat vanhat kreikkalaiset kirjailijat. Mutta kun meidän tutkijoillamme ei ole käsin kosketettavaa todistusta, niin he sanovat, että se on tarua. – Voi olla, mutta voi olla myös, että siinä on historiallinen totuus takana. Siinähan ei ole mitään yliluonnollista, joka ei voisi olla totta. Me voimme hyvin ajatella,

että on ollut semmoinen mahtava aika noilla vanhoilla babylonialaisilla. Kun perästä päin katselemme noita vanhoja aikoja, niin meitä teosoofisina tutkijoina eivät huvita paljaat historialliset tosiseikat. Kun me tuommoisia vanhoja historioita tutkimme, me kysymme aina: mitä meillä on siitä kaikesta oppimista? Jos tuo on historiaa, niin mitä se on opettanut; jos se on myytti, niin mitä siitä on opittavaa? –

Viime kerralla näimme, kuinka Gilgamesh-taru oli opettava, ja kuinka ihmeellisiä asioita se meille kertoo. Nyt taas, kun kiinnitämme huomionsamme tähän vanhaan legendaan Babelin tornista, tähän vanhaan kertomukseen Babylonian mahtavasta kuninkaasta ja kuningattaresta ja heidän mahtavasta kaupungistaan, niin me kysymme: mitä tuo legenda meille opettaa? Jos se on paljas taru, niin mitä se kuvaa? Jos se on historiallinen tosiseikka, niin mitä se meille opettaa? Onko se jossain suhteessa merkillinen? – Sen täytyy olla jossain suhteessa merkillinen, sillä muuten siitä ei olisi puhuttu, muuten niistä asioista ei olisi kerrottu kreikkalaisessa historiassa eikä Vanhassa Testamentissa. Eivät juutalaiset kirjat puhuisi niistä, ellei niillä olisi jotakin tarkoitettu. Senhän me näemme ja ymmärrämme ilman muuta, etteivät mitkään historialliset kirjat olisi vuosi vuodelta seuranneet tuota aikaa, ellei se olisi suuri ja tärkeä asia. Vasta myöhemmin suuret roomalaiset kirjailijat, kuten Livius, ovat kertoneet kaikki asiat mahdollisimman tarkasti oman kansansa historiasta, kuten meidänkin aikamme historioitsijat seuraavat kaikkia tapahtumia, olivat ne tärkeitä tai vähäpätöisiä. Mutta ennen ei sitä harrastettu samassa määrin, sillä ei ollut kirjapainoja kuten nyt, eikä mahdollisuutta säilyttää kirjoja, joten silloin kirjoitettiin vain kaikista tärkeimmistä tapahtumista. Nyt pannaan muistiin kaikki, oli se kuinka turhaa tahansa. Ennen kerrottiin kuninkaista vain heidän sotarekensä, mutta muuten pantiin muistiin vain semmoista, joka oli erikoisen tärkeää tai opettavaista. Kun nyt tuommoisia taruja kirjoitettiin, niin niillä epäilemättä oli jokin sisäinen tarkoitus, jota tahdottiin

ihmiskunnalle kertoa ja muistissa säilyttää. Sentähden me voimme myös kysyä: onko tässä Ninoksen tarussa, Babelin tornin myytissä, tahdottu kuvata ihmiskunnan historiassa merkillistä kohtaa, joka siis ulkonaisesti, historiallisesti, tapahtui joskus, mutta samalla semmoista merkillistä kohtaa, joka ehkä voi uudistua koska tahansa, ja joka ehkä uudistuu yksilön elämässä, sillä onhan tuommoisilla taruilla silloin useampia tulkinta-avaimia?

Nyt minusta näyttää ja on toisiakin, jotka näkevät sängen tärkeitä ja opettavaisia asioita juuri tässä Babelin tornin myytissä ja Ninoksen historiassa. – Mitä se itse asiassa kuvaa? – Se kertoo aivan oikein, niinkuin Vanha Testamentti sanoo, ihmiskunnan ylpeydestä, mutta mistä ylpeydestä? Onko se jostain erikoisesta inhimillisestä ylpeydestä? – On. – Ja mikä se on? – Ei se ole sitä, että pitää rakentaa jonkinlainen torni, joka ulottuu taivaaseen, vaan se on sisäistä ylpeyttä. Me tulemme näkemään, mikä ihmeellinen ylpeys ja itseluottamus se on, joka vielä tänäpäivänä vaivaa ihmisiä tässä viidennessä juurirodussa, ja josta ylpeydestä ei ollut niin suuria merkkejä viidennen juurirodun ensimmäisessä kulttuurissa, Intiassa. Me emme voi ottaa sitä tyypillisenä esimerkkinä siitä ylpeydestä, joka on ihmisillä, mutta tässä toisessa alarodussa huomaamme ensimmäisen varsinaisen alkutyypin tähän merkilliseen ylpeyteen, joka yhä vielä vaivaa ihmistä.

Minkälaiset olivat alkuaan olot ihmiskunnassa? Minkälaiset olivat olot tämän 5:nnen ihmisrodun alkuaikoina? – Ne olivat samanlaiset, kuin ne olivat olleet 4:nen ja 3:nen alkuaikoina Lemurialla ja Atlantiksella. Olot olivat semmosia, että ihmisten kesken, mukana, heidän niin sanoaksemme yhteiskunnallisia ja valtiollisia olojaan järjestämässä oli viisaita olentoja, Salaisen Veljeskunnan lähettiläitä, jotka olivat ihmisten auttajina saapuneet tänne toisesta tähdestä. He olivat ihmisten johtajia, he hallitsivat ihmisiä suuremmalla taidolla, kyvykkyydellä, viisaudella ja jaloudella. Juuri tässä 5:nnessä juurirodussa

järjestivät he inhimillisiä oloja: muodostettiin pieniä yhteiskuntia ja niiden etunenässä oli joku johtaja. Sellaisia olivat esim. Intiassa raadsha-kuninkaat, ja he voivat taas olla jonkun suuren kuninkaan alaisia. Nämä pienet raadshayhteiskunnat olivat onnellisia sentähden, että niiden yksinkertaisen kauniita oloja järjesti ja johti viisas ihminen, joka ei ajatellut muuta kuin alamaistensa parasta, joista hän aina valitsi etevimmät miehet apulaisikseen. Nämä muodostivat neuvoston, jonka jäsenet oppivat paljon tuolta viisaalta, joten he osasivat päättää asioista. Ja koska tuollainen hallitsija ja hänen neuvostonsa eivät suinkaan katsoneet omaa parastaan, vaan pienen yhteiskunnan hyvinvointia ja henkistä menestystä, niin kaikki olivat onnellisia. Ja jos sattui, että myöhempinä aikoina täytyi käydä sotia, niin oli se onnettomuus, paha, joka tapahtui, mutta siinä tuli kysymykseen ainoastaan oman valtakunnan suojeleminen; ei heidän mieleensä tullut valtakunnan laajentaminen.

Mutta sitten muuttuivat olot. Tässä 5:nnessä juurirodussa on ollut tarkoituksena, koska se kasvattaa ihmisen älyä, että ihmiset oppisivat itse johtamaan itseään, elämäänsä. Ihmisiä ei voitu käyttää talutusnuorassa, ei voitu jatkaa semmoista hallitusmuotoa, että joku viisas ihminen yksinvaltiaana hallitsisi ihmisiä, heidän piti itse yrittää, näyttää, mihin kykenivät. Sentähden näiden viisaiden täytyi vetäytyä syrjään, näkymättömyyteen. Tämä ei merkitse, että he vetäytyivät sillä tavalla näkymättömyyteen, kuin tänäpäivänä, että he fyysillisesti asuvat jossakin, josta emme tiedä, joten heitä voi tavata ainoastaan näkymättömässä maailmassa, vaan he vetäytyivät sillä tavalla syrjään, että vetäytyivät pois asioiden johdosta. Tuo neuvosto jäi, ja se oli yhteydessä viisaiden kanssa. Neuvoston jäsenet tiesivät, missä viisaat asuivat. Neuvosto ei itse ollut hallitsijana, vaan joku muista ihmisistä tuli asioiden johtoon, mutta hänen täytyi aina kuulla neuvoston mielipidettä. Ja neuvosto sai auktoriteettinsa viisaalta.

Siis: alussa oli viisaalla ihmisellä valta, sitten hän luopui siitä, mutta säilytti auktoriteetin. Vallalla ei ollut auktoriteettia, ainoastaan käytäntöpanovalta, mutta se oli ilman auktoriteettia, jollei viisas hyväksynyt sitä.

Tällä tavalla tapahtui kahtiajako vallan ja auktoriteetin välillä. Se on voinut myöhemmin tulla näkyviin kuningasvallan ja pappisvallan välillä. Pappisvalta oli oikeastaan hengen auktoriteetti, sen piti olla sitä, ja sentähden on roomalaiskatolisessa kirkossa ollut johdossa ihmisiä, jotka ovat ymmärtäneet, että paavin pitäisi olla oikeastaan sen, jolla on auktoriteetti: jos eivät kuninkaat ja keisarit tottele paavia, heillä ei ole auktoriteettia. Keskiajalla paavi voi julistaa pannaan kuninkaan tai keisarin, jonka valta silloin oli tyhjää, kansan ei tarvinnut totella häntä silloin. Se perustuu niihin tosiseikkoihin, mitkä vallitsivat 5:n juurirodun alussa. Hallitsijain valta alussa perustui viisaiden auktoriteettiin, jota ilman ei kuninkaiden toimenpide paljon merkinnyt. Ja silloin olivat kansat onnellisia. Intiassa kyllä jo alkoivat ajat muuttua, mutta tyyppillisesti ne muuttuivat assyrialais-babylonialaisessa sivistyksessä, jolloin kuningas Ninos sanoi: „minä en tarvitse mitään auktoriteettia toiselta, en tarvitse viisasten auktoriteettia, minä olen itse jumalan poika. Minussa on auktoriteetti sentähden, että olen Baalin poika.“ – Jos hän olisi todella osoittautunut semmoiseksi hallitsijaksi, joka vain olisi ajatellut kansansa parasta, onnellistuttamista, silloin hän olisi ollut jumalan poika, silloin me sanoisimme: suurenmoista. Mutta me huomaamme, että hän oli tyyppi siitä inhimillisestä käärmeellisyydestä, mikä ihmiskuntaa vaivaa. Se on se ihmeellinen ylpeys, joka sanoo: miksi minä en hallitseisi oman mieleni mukaan, miksi minä en saisi panna täytäntöön omaa tahtoani? –

Tällä inhimillisellä ylpeydellä ei ole mitään todellista pohjaa ja perustaa, jollei ihminen ole tietoisesti Jumalan Poika. Se ylpeys vaivaa ihmiskuntaa, se antaa ihmiselle tuon merkillisen harhavoiman, merkillisen itserakkaan itseluottamuksen: minulla

on oikeus käskeä ja komentaa toisia, käyttää heitä omien mielihalujeni ja himojeni käytyreinä, minä voin sanoa: nyt menen valloittamaan tuon maan. – Me emme voisi sitä hyväksyä ja antaa anteeksi, jos emme sanoisi: ihmiset ovat erilaisia. Ja onhan niitä semmoisia olentoja edellisistä maailmankausista, joilla on merkillinen halu vetäytyä valtaan. Tämä maapallo on koulu, missä pahan avulla kehitytään, sentähden, niin raskasta kuin se onkin, täytyy perkeleiden ja saatanoiden saada olla täällä. Mad. Blavatsky sanoo: „Tämä fyysinen taso on ainoa helvetti, sentähden täällä on niin paljon pahaa, sentähden täällä ihmiset saavat koettaa, mitä voimia heillä on, täällä he saavat sokeudessaan yrittää, mitä tahtovat.“ –

Niin Jumalan kannalta. Mutta samalla näemme selvästi, että merkillinen on se inhimillinen ylpeys, itserakkaus ja sokeus, joka antaa ihmiselle uskalluksen hallita, sortaa toisia, olla välittämättä toisten onnesta ja onnettomuudesta, kärsimyksestä ja tuskasta. Sellainen oli Ninos, joka kielsi viisaiden auktoriteetin: „Mitä minä viisaista, minä olen itse kaikista mahtavin.“ – Meidän aikamamme on ollut toistasataa vuotta sitten Ranskassa Napoleon, joka otti vallan käsiinsä. Hän olisi voinut tehdä niin paljon suurta ja hyvää, kaikki salaisesta maailmasta seurasivat häntä, tukivat häntä näennäisesti, mutta hän lankesi. Hän ajatteli: „Minä tahdon tulla Euroopan ylimmäksi hallitsijaksi, minä olen kaikista viisain.“ – Silloin kyllä Salaisesta Veljeskunnasta ilmoitettiin: „Nyt on aikasi lopussa. Sinä olit niin lähellä, että sinun valtasi oli saamaisillaan meidän hyväksymisemme. Nyt me emme sitä hyväksy, koska sinä ajattelet, että sinulla on valta ja auktoriteetti. Nyt vedämme kätemme pois, sinä saat mennä perikatoon.“ – Aina olemme historiassa nähneet, että ne, jotka ovat ylpeydessä nousseet, ovat myös langenneet.

Vanhana aikana, vanhoissa sivistyksissä, auktoriteettia ylläpidettiin mysterioiden avulla. Oli olemassa jokaisessa kulttuurissa semmoisia kouluja, joihin lahjakkaimmat ihmiset saivat tulla. Niissä he saivat kasvattaa itseään, jotta voivat

saavuttaa viisautta ja auktoriteettia, ja heistä saattoi tulla hallitsijoiden neuvonantajia, hallitsijoiden syrjästä katsojia. Ja kun hallitsija heitä kuunteli, silloin asiat menivät onnellisesti. Ja siihen kansa on niin luottanut, sillä auktoriteetilla oli viisauden auktoriteetti, mutta ei mitään valtaa. Noilla mysterioissa kasvatetuilla ihmisillä, papeilla, ei ollut ulkonaista valtaa, vaan auktoriteetti, mutta hallitsijoilla oli valta, mutta ei auktoriteettia. Hallitsijoiden piti kuunnella viisaiden neuvoja, ja jolleivat he niitä totelleet, olivat he kansan silmissä ilman valtaa. Sentähden oli tämä hyvin viisaasti ja hyvästi järjestetty. Ja kun ajat muuttuvat, ne muuttuvat sillä tavalla, että valta on eroitettu viisaudesta. Ja minkätähden ihmiset ovat niin onnettomia tässä 5:nnessä juurirodussa? – Sentähden, ettei valtaa ole ohjaamassa se ainoa, mikä voi ohjata valtaa: viisauden auktoriteetti.